

אכתרוס פרות

יורם ממור ספר השבוע, שכשאל את הבן, דני (3), מה הוא רוצה להיות כשיגדל, ענה: "לבן" (מתחרז עם זבן).
חוכמה גדולה, עם אמא כזאת.

איננו בעייה חברתית

(1296/1):
"שלום לך באשר את שם! כתבתי אליך, נישללים ממני כלי נשקי והריני ניצב לפניך בודד ומבושש. הפצתי לשמוע את צחוק המלכב, לראותן שופת שמש, מחייכת. רואה אני אותך בדימוי מחייכת חיוך סלחני. אכן כך יאה לי. הנני בעייה כלכלית ההולכת ונפתרת. אך אינני בעייה חברתית. מאחר ועברתי לפני זמן את גיל השרות הצבאי, אשמה אם גם את עוברת עתה תקופה זאת. את מכתביך אקבל ברצון ואוכל להשיב על כל נושא שהוא. דבר אחד אבקש, כי תהיי תל-אביבית, נערה נבונה וחיינית, המתעניינת בכל השטחים."
בייאוש מר הוא מסיים:
"ולו גם סטודנטית."

סינימה באדאש

סליחה, אולי אתם במקרה נחמדים וגם אוספים חתימות, בולים וגלויות? וגם אוהבים חיות-בית, ומוסיקה, וסוסים וסינימה-באלאש, וריקודים ותקליטים וספורט? או תכתבו בכתב נקי ומסודר למרי, בת החמש-עשרה, ילידת שוודיה. בשוודיה, בגרמניה, או באנגליה. ושתהיו גם נחמדים, תזכרו. מגיל 17. בניו ובנות. לא משנה.
Miss Marie Persson, N. Ringvägen 30A, VASTERAS, SWEDEN.

מותר להוריד?

רצויה תמונה.
כמוכן מודיעים השניים, החותמים בכבוד רב ובריגשי הוקרה, כי עירוקם הוא לימוד בשמיניה, בתיכון בוקר. (1296/2) הם דתיים, "שזה עתה מלאו לנו שמונה-עשרה אביבים." יפה מאד. מותר להוריד את הכובע לכבודכם?
נמאס לי לשמוע את הדיאלוג הבא:
"את באה או לא?"
"כמה פעמים בשעה האחרונה אמרתי לך שאני עוד רגע גומרת?"

אביר חלומותיה

דע לך (1296/3) מתכונת ברצינות נוראה לכל מלה ש- היא כותבת:
"שוכבת אני במיטתי, ומצפה למלאך השניה, שישאני עמו לעולם החלומות.
"ובינתיים... מהרהרת אני בך, אביר חלומותי, מדוע כה רחוק הנך? ובוששת לבוא?!"
"וכולי מלאת כיסופים אליך.
"ולפתע, עולה בבואתך וניצבת לנגד עיני. ואני רואה אותך, מושיש לי את ידך לשלום ומחייך חיוך של אושר. זה אתה? אני קוראת בהתרגשות, תרתי אחריו זה זמן רב, והנה סוף-סוף הופעת כפי שביקשתיך! — דתי, או לפחות מסודרת ומביית דתי, בגיל 26-30 שנה, אקדמאי, בעל הבנה ספרותית.
"על השולחן מונחת הטיוטה של סיפורי, שזה עתה סיימתי לתברו.
"סיפור חדש? אתה מעיף בי מבט שבע רצון. מהרדיו סקצת לה מנגינה חרישית. על השולחן מהביל הקפה ב- ספלום, ואנו יושבים זה ליד זה... ואני קוראת באוזניך סיפורים קצרים וארוכים, מפרי עטי, אשר זכו לביקורת טובה מצד הפרופסור אצלו למדתי.
"וכך יושבים אנו ושקועים בעולם המוסיקה ברדיו מתחלפת, אבל אין אנו שמים לב לתמורות. השמש שוקעת ומשאירה אחריה עולם אפלולי ובודד, אולם לנו ולכל ה- אייבים, אין העולם אפלולי.
"ראה, אלפי כוכבים זורחים."
אשמך, חבר. אף אחד לא אמר לך לקרוא עד הסוף.

מסכן

יצור אומלל. ושלא תחשבו שהוא (1296/4) סתם אחד. עוד בהיותו בן 16 וחצי בדיוק, מת להכיר איוה נערה נחמדה. אף אחת לא ענתה לו, משום מה. בגיל שמונה-עשרה ניסה שוב, ולא קיבל שום תשובה, משום מה. כיום הינו בן 19 אביבים ומקוה, משום מה, שמישהי תשים לב אליו.

מי רוצה?

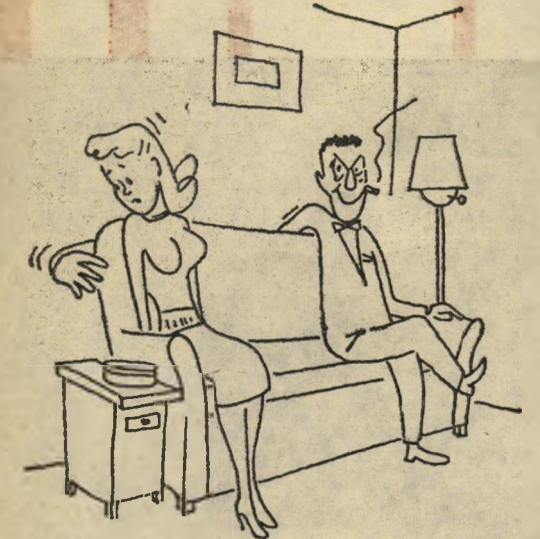
אם למישהו יש לימור (1296/5) משהו, בבקשה, יש לה המון לענות.

יותר מדי באנאלי

לא מבינה על מי רוצה לעשות רושם (1296/6) מיקנעם. אז מה אם קראת את מרד הנפילים של איין ראנד, ואת

פשוט להתכתב. בתנאי ששני הבחורים יהיו גבוהים ובעלי מראה מעולה. כיצד נראות? אל תהיו תמימים: אחת בלונדית, השניה שאטנית. מקחת לא להתאכזב.

***

***

בעלי השני

אם יש דבר שאני שונאת לעשותו — זה לענות לשואלים מה יהיה אחי. כאילו שזה באמת איכפת להם. השבוע גזלתי את עצמי מהעולם לרבע שעה וחיפשתו תשובה, בכל זאת. בבקשה. רצינים, לא?

אנשא. אל דאגה. בעלי הראשון יהיה יותר מדי טוב בשבילי. לא מעניין. חבל כאן על המקום. בפעם אחרת. הבא אחריו יהיה חיה רעה, אני מקוה. רע לב, אכזר. הוא לא יבקש ממני, כמו בעלי הראשון, להיות בן-אדם. הוא יאלץ אותי. החיה הזאת תשתה יותר מדי, תעשן יותר מדי, תבגוד יותר מדי. יהיו לנו מריבות נוראות. הוא לעולם לא יהיה צודק. גם אני לא. הוא יצעק עלי ואני אחוש עצמי חופשיה לצרות ולירוק בחורה ללא מעצורים. בעלי השני יהיה חסר תקנה. הוא יהיה הסורפוט. אני אקרא את ניטשה והוא יחיוק בשוט, שאקנה לו ליום הולדתו. יהיה לו אוסף לימיחול וחגים, לקיץ ולחורף, למצב-רוח אופיטימי או פסימי.

הוא יהיה עצלן, בדיוק כמוני. הקובייה תחליט בשבילנו מי ילך היום לקנות עוד חיסקי. מוכן שהוא ילך תמיד, מפני שהוא לא ישפיל את עצמו כמוני להיות רמאי-קובייה קטנוני. הוא יהיה רמאי גדול. כל בוקר נישאר מאוחר ב- מיטה, ולא אחוש שום נקיפת מצפון. אצלנו במילון לא יהיה קיים מושג דקדנטי כזה. החיה שאנשא לה — לא תדע להסמיק, בצהריים נקום ונתחיל לריב באיוה רוטב נבשל היום את השכר, או הידיד, ומי יכין את הארוחה. לבסוף גלך לקיוסק הקרוב ונקנה סנדוויצ'ים. נקרא יחד את עיתוני הבוקר כשניפגש לפנות בוקר בחדר המיטות שלנו. נהיה, מה שאומרים, זוג מהשמיים, או מה ששימאי היה אומר: תהיה לו אשה בכל נמל, ולה גבר בכל אוניה. זה לא יהיה שיא הדיוק, כמוכן. כי בעלי לא ירגיש גרוע יותר בירושלים מאשר בחיפה. נשים תרדופנה. אחריו. הוא יהיה הגבר שאין לעמוד בפניו. מקסים, יפה תואר, שזוף, מטר שמונים וחמש גובה. הוא לא יגדל שפם או זקן או פרוחה על החזה. יהיה לו שם עברי קצר, לא החלטתי עדיין איוה. לא יחייך, לא ידבר, לא ימלמל כמה שהוא אוהב.

הוא יתאכזר אל נשותיו, אך גם יפתה אותן בשביל ה- שעשוע. הן תשעמנה אותו מיד, ללא ספק. ואז יזנק מהר אלי. יש לשער שלא אהיה או בבית, והוא ימתין לי ככלב נאמן עד שאחזור מהטיול שלי. אהובותיו המושלכות תס- בולנה יסורי גיהינום. ברבות הימים אף תהינה בשלות לכתוב דוקטורט על נושא ההתאבדות. הקסם של בעלי יזקין אותן ביום אחד — בעשרים שנה. אבל אהיה אדיבה כלפיהן, ארגיע אותן ואעלה על פני ארשת רחמים מכסרי מאלית שביכולתי לייצר. אהשוב, למשל, על הקמט החדש ליד העין שלי. ואז סיבולן והעונג שלי יהיו מושלמים. שום גבר, לעומת זאת, לא יעני לעשות צעד אחד לקראתי בנוכחות בעלי. אם יעני, זה יהיה חבל. אני מתעלפת כשאני רואה טיפת דם אחת.

כשארצה להרגיז אותן, אדבר על בעלי הראשון, כמה נחמד הוא היה, כמה צודק. גבר. "לא כמוך", אומר לו. אברח ממנו לעיתים קרובות. הוא יבוא תמיד אחרי, יכריח אותי לשוב אליו. מובן שאחזור בעצמי גם אם לא יבוא, אולם או אשתולל בזעם אינ-אונים. אינני בטוחה עדיין כיצד ירחיח את דמי המחיה שלנו. אולם בוודאי יהיה עשיר. נצא לחוץ-לארץ לעיתים קרובות מאד ונבריה תפצים. חיסקי וריסים מלאכותיים. אחד הדב-רים שתמיד שאפתי לעשות. בעלי הראשון, האורח הפחדן-הנאמן, התנגד לזה. בימי עלי כמו נץ, יהיה עצבני כאילו הסתרתי הרואין בפודריה שלי. בעלי מספר שתיים, לעומת זאת, יכעס מאד אם אתגלה בנמל. הוא יכין את השוט. כל ידידי, אשר ישתתפו קודם בצערן של בעלי הראשון, ישתתפו אחר-כך, כשאשיג את בעלי השני, בצערי שלי. אם הן נשים, הן תתמהנה מדוע גבר נאה, מושך, עצום כזה, חרר להתחתן דווקא אתי, המיפלת. אחרי היריחו קל, נידמה לי שהצדק איתן. מדוע להינשא ולהרוס אהבה טהורה? החלטתי. אני לא מתחתנת.

פארקינסון?
הוא ישמה לשמוע את דעותיהם של אחרים, המעינינים ומושפעים בדומה לו נוספרי נוכח אלה. משום שהוא בטוח שמה שעשו חלטר ורוטו לקראת 1789 ובארקס לקראת 1917, עשו שניים אלה למען המה-פכה הבאה, ר"ל. הוא היה אפילו שולח לי תמונה משעשעת, אילו הייתה לו, אבל לש-לוח את זו של עצמו יהיה יותר מדי בא-נאלי, חושב הוא.

***

הוא הגבר המשעמם ביותר שהיכרתי. הוא משעמם אותי גם כשהוא מדבר אודותי.

***

אנגלי להחריד

קודם כל הוא מתפתל כנחש, חולק לי פה ושם מחמאה, מודיע שעמיתים רבות נהנה לקרוא את העקיצות שלי, ושבעצם יש לנו הרבה מהמשותף. גם הוא לא מפחד מעקי-צות וציני לשמו. מיד תיחכחו איוה. "הייתי מודה לך מאוד באם תפרסמי את מכתבי ללא קומנטס."
מכל זה הוכלו ללמוד (1296/7) הוא סטודנט לסוציו-לוגיה וכלכלה בירושלים. אבל אין זאת אומרת, הוא מת-נצל, שהוא נהוג לדבר כל היום על נתונים סטטיסטיים. הוא בן 24, ומדגיש כי בנתינותו ובמהותו הוא בריטי, ואפילו אנגלי להחריד, ואל תגידו שזה לא אומר כלום. הוא מסוגל למצוא עניין בכל נושא מחוץ לכדורגל, רפואה ומוסיקה מודרנית. הנושאים החביבים עליו במיוחד הם: מוסיקה קלאסית, ספורט, ספרות ושירה וכן שורה ארוכה של נושאים אחרים, אך הוא פשוט צנוע מכדי לפרטם. מה עוד יכולה נערה לדרוש? זאת אומרת, אם היא מחבבת סטודנטים ירושלמיים. הוא, מכל מקום, מעוניין להתכתב דווקא עם בחור בן גילו.

***

אוקיי, נניח לרגע שקדחת היא כן סימן לגבריות. אבל מה זה עוור אם היא גוזלת מהבחור את ההזדמנות להר-כיה זאת?

***

מספר 1289/5: כחובתך אבהה. נא לשלח שנית.

***

מורות המחר

(1296/8) קחו לחשומת לב, הן שתי סימנאריסטיות בנות 17 וחצי, שיום אחד עוד תהינה מורות ולא נוכל לעשות שום דבר בנידון. הן אינן חסרות הצלחה, חלילה. ברוך השם, דחקא יש להן המון, מנסות להסביר השתיים. עובדה, במלבס הן נחשבות לחתיכות. אבל מה? הן החליתו

נערות השבוע

יאן היתה תינוקת כשפרצה המלחמה בעיר מולדתה האנוי, שבהודוסיין. בת ארבע נותרה יתומה בביתה מופצת. רר פא צרפתי אסף אותה גונתן ונתן לה הורים חדשים. קאת רן לארן, הלא היא יאן, הגיעה בת-שבע עם המספחה ה- מאמצת לפאריס.
עכשיו היא פאריסאית לכל דבר. בת 21, זיילת קרקע ב- אינדין איירליינס, מנריצה של קאמי, בחרה קאתרין היפה והאקזוטית לבלות בישראל את חופשתה השנתית. היא שמי-עה עליה המון ממכרים והתאהבה בה. חושבת שיש משהו משותף בין הודוסינית קטנה ויהודים.
היא תמיד לבד, ומביטים עליה כמו על חיה נדירה. אבל היא רגילה. השבוע אפילו היתה באלת ובקיבוץ בגליל ונדמה לה שהחיילות נראות דווקא טוב. היא שזופה ועליוזה, אבל נפגעת כשכולם מניסם לשכנע אותה להישאר כאן, מפני שבשבתים שהיא מלהקת הבאלס הפיליפיני.